

Anny fik X Factor-skældud af Thomas Blachmann og tav i ti år: Nu har hun fået lysten til at synge tilbage

Da Anny Holmgaard gik til audition på X Factor, fik hun så hård medfart, at hun forlod scenen. I ti år sang hun ikke, men så skete der noget, der fik lysten til at vende tilbage.

20 august 2024

Sabrina Rønning Gade sarga@jfm.dk – Foto: Abraham Campos de Cueto

De fleste kender nok bedst Anny Holmgaard som spansk lærer på Midtbyens Gymnasium, ja, eller på den tidligere handelsskole.

Andre husker hende måske fra de skrå brædder, i hvert fald har hun både spillet teater her i byen og været med til at starte julerevyen op tilbage i slutningen af 1980'erne.

Dengang var det også med Sigurd Barrett på plakaten. Men senest er det nu noget lidt andet, hun prøver at gøre sig bemærket for:

Hun har lige været på Cuba for at færdiggøre en musikvideo til hendes spanske sang *Vive tu vida*. Om kvinder, der propper sig med botox og silikone, om kvinder, der glemmer at leve.

- Du er god nok. Lev livet i stedet. En dag er det for sent. Når jeg synger, må jeg jo også finde mig i, at man kan se, jeg har den alder, jeg har.

Tilbage i 1984 tog Anny til Gran Canaria for at blive pige i huset. Det var her, hun lærte spansk. Siden læste hun det på universitetet og har både udgivet flere lærebøger i spansk og holdet foredrag om sine rejser.

Det er tredje gang på et år, hun er afsted. Hun bruger al sin tid på det, alle sine ferier - at synge altså.

- Og jeg synger jo ikke særligt godt, udbryder hun grinende.

Det lærte hun på den hårde måde i 2011, da hun var med i X Factor, og Thomas Blachman og Cutfather ikke ligefrem gav hende rosende ord med på vejen.

- Det blev vist i januar 2012. Jeg kan huske, jeg kom hjem fra Cuba og var på Danmarks Radios forside, fordi jeg gik min vej under optagelserne. Jeg kunne simpelthen ikke holde ud at høre på Blachman. Jeg sang ikke i ti år efter det.

Hun er vokset op på en gård i Lånnum, hvor man hurtigt skulle ud at hakke roer og køre halm ind, så det er ikke fordi hun kommer fra et synderligt musikalsk hjem, men hendes mor lavede lejlighedssange, og det kom hun også til som 14-årig, da hun skrev sin søsters

konfirmationssang. - Jeg husker, min mor sang og trak mig med i kirke. Jeg hadede det, og min mor skrålede med i kirken. I dag er det mig, der skråler.

- Vil du forresten have en kop cubansk kaffe? spørger hun, afbryder sig selv. Hun har taget kaffen med hjem. Hendes kjole har også en cubansk vibe over sig. One shoulder, sort, røde prikker.

- (X-factor) Det var så pinligt. Mine søskende var pinligt berørte. De ville slet ikke tale om det. Hun har selv lagt klippet på Youtube, for oplevelsen er jo en del af hendes liv.

Tryk på pyt

Det var hendes elever, der gav hende lysten tilbage. Et helt særligt hold, eller et kuld, som hun kalder det, der bad hende synge til gallafesten.

Nu har hun indspillet to sange specifikt til sine elever. Baseret på egne oplevelser. Hvis der er nogen, der prøver at trykke hende ned eller spørger hvorfor - som hendes søstre nogle gange gør det - siger hun "fordi!"

Og hvis nogen spør'r hvorfor, så svarer du - fordi, bryder hun ud i sang.

Fordi at jeg vil vise, at jeg kan og vil og tør, og jeg brænder for det. Tryk på pyt, og lyt til mig.

Hendes spanskelever er hendes motor. De giver hende energi og en lyst til at synge. For nogle år siden vandt hun "årets lærer". Båndet har hun gemt.

Hun vil have dem ud at opleve verden, opfordrer dem til at tage deres egne beslutninger.

- Mit budskab kommer herinde fra, siger hun så og slår sig selv på brystkassen.

Hvis det går skævt, så er det bare op på hesten igen. Det har hun selv prøvet flere gange.

- Igen, jeg har ikke nogen stor sangstemme. Den bliver nok heller ikke bedre med årene. Jeg synger ikke i de høje toner, men bliver dernede, hvor jeg kan være med. Jeg tænker: "Der skal dæleme også være plads til sådan nogle som mig!".

Jeg havde en kollega, der lige inden galla sagde til mig: "Ja, du synger jo ikke ligesom Sissel Kyrkjebø, men det er jo dig, de vil have". Mine elever er pisseligeglade med, om jeg kommer til at synge falsk, smiler hun.

Plakaten til ungdomsmusicalen Viva hun har skrevet og lavet. Den er indrammet, står i stuen. Det er hendes veninde Karin Olesen, der har skabt kunstværket til den.

Hun får ikke mange kommentarer fra sine kollegaer, når hun har optrådt, men det er heller ikke dem, hun gør det for.

- Eleverne er min motor. Og jeg er altså 65. Jeg kan ikke undvære dem, når engang jeg skal pensioneres.

Hvad fanden kunne det være?

Det ligger dybt i hende, at ingen skal stå udenfor. Det har det gjort siden barndommen.

- Jeg er for de svage og fattige, siger hun.

- Jeg forstår de elever, der kæmper. Jeg kan mærke, hvem der trænger til lidt ekstra kærlighed.

Hun håber, eleverne vil huske hende for at tage sig af dem.

Selv var hun et nervøst barn. Hun var dygtig i skolen. Men da hun kom i realskole, brød det hele alligevel sammen.

- Jeg fik kronisk hovedpine og kunne ikke holde til at gå i skole. Jeg havde nok 50 procent i fravær. Jeg fik kæmpet mig op og fik en flidspræmie, men hvis det havde været i dag, havde der jo været en, der havde taget sig af mig.

Hun har været lærer nu i mere end 33 år og glæder sig til at komme i gang med sine nye hold. At være noget for dem.

- Jeg lever og ånder for mine elever, det gør jeg, fastslår hun, denne gang langsomt, roligt.

Anny's Cuba-historie startede allerede for 25 år siden. Dengang ville hendes eksmand, det tidligere byrådsmedlem Erik Bartram Jensen, gerne opleve Cuba under Fidel Castro, og hun var jo spansklærer, så på den måde gav det god mening. Foto: Abraham Campos de Cueto

Pludselig rejser hun sig, finder en gave frem fra nogle af sine gamle elever. Den er stadig i cellofan, står til pynt i reolen.

Hun har ikke kunnet få sig selv til at åbne den. Hun fortæller stolt om kortet dertil. I foråret var der også en tidligere elev, der skrev til hende:

Anny, jeg skal fortælle dig noget. Kan vi drikke en kop kaffe?

- Jeg tænkte, hvad fanden kunne det være? Da hun kom herhjem, sagde hun: "Anny, jeg skal til Chile!" Det er jo det, jeg har sagt til dem. Ud i verden med jer!

Det værste, der kan ske

Hun har skrevet sange, siden hun var 14. Hun har en skabertrang. Og lige nu brænder hun mest for at rejse til Cuba så ofte som muligt, noget hun i øvrigt har gjort i 25 år.

Her er hun kommet i kontakt med en, der kan levere melodier til hendes tekster. Når man spørger ind til, hvad hendes kollegaer, hendes søstre, andre... siger til hendes musikprojekt, svarer hun prompte:

- De er da ligeglade!

Hun gør det for sine elever. Det er dem, hun synger til. Hun vil gerne sætte et eksempel. Ved at vise dem, hun tør at tage til Cuba, tør at tage en chance.

Hvis det er sådan, det går galt, skal du huske, at du altid blot kan ringe til en ven, synger hun igen.

Og hvad er det værste, der kan ske?